

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Anden Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 426. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1836_518A_2-txt-shoot-idm25540.pdf (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Her laae nemlig samme Nat et uhyre stort *Sørøver-Skib*, som, uagtet det havde tohundrede Roers-Karle, kom for Vind-Stille neppe af Stedet, og Styr-Manden saae med Forskrækkelse hele den *Byzantinske* Galei-Flaade komme roende lige imod, hvad han da strax meldte *Greven*, Gud veed hvorfra, som havde *fragtet* Skibet til sig og sine 427 *femtenhundrede* jernklædte Kors-Dragere. Denne lod da strax alle sine Folk fare i Harnisk, og, hvis end Skylden var, saa kom det ved en besynderlig Mis-Forstaaelse til en hidsig Fægtning med de *Byzantinske* Galeier, anførte af den tappre *Marian*, som var en Søn af Admiralen *Nikolaos Maurokatalon*, der laae og krydsede i Farvandet og havde længe luret paa den store *Viking-Snekke*, men Slags-Maal har Man allevegne Nok af, saa det alene lokker kun Gade-Drenge. Sagen, hvi *Prindsessen* vinker ad os, er imidlertid den: at der var en *Præst* ombord, som da *Marian* kom til at saare *Greven* selv, blev som han var rasende, gjorde lyst med sin store Kors-Bue, som *Prindsessen* kalder en "Helved-Maskine," og holdt ud, mens hans Selskab af tolv Kæmper blev *tre* Gange afløst, uagtet ogsaa han havde mangfoldige Saar og blødte som en Tyr. Tilsidst lærde Man imidlertid dog at forstaae hinanden ret, saa *Greven* overgav sig til *Marians* Førelse, men *Præsten* havde hverken Øine eller Øren for Andet end Fienden, og da han havde skudt sine Pile op, greb han en stor Steen i begge Næver og smak i Hovedet paa *Marian*, som *Ajax* paa *Hektor* (siger *Anna* selv), saa Hjelmen knustes og *Byzantineren* daanede, men kom sig dog igien og takkede *Præsten* med tre Pile, der alle ramde. Denne, som nu heller ikke havde flere Steen, foer omkring som et fortvivlet Menneske, til han stødte paa en Sæk med *Skibs-Kavringer*, der da paa Timen regnede ned over Fienden, og gav blandt Andet *Marian* et dygtigt Øre-Figen. Hermed endtes Slaget i Morgen-Stunden, men da saa Folkene var sat i Land paa den *Albanske* Kyst, hvor *Byzantineren* vilde, gik *Præsten* længe og ledte om *Marian*, hvis Navn han ikke vidste, men hvem han dog kiendte paa et Haar, og da han endelig fandt ham, omfavnede han ham som sin bedste Ven, forærede ham en vægtig *Sølv-Kande* og 428 sagde: ja, havde det saa vel været paa fast Land, skulde en god Hob af Jer bestemt bidt i Græsset. Med de Ord faldt han om og døde af sine mange Saar.*
Annas Alexiade S. 289-93..